

Bismillahirrahmanirrahim

<"xml encoding="UTF-8?">

Konunun Devamı

Evet, biz bir fertten daha büyük, daha kalıcı ve varlığından daha geniş olması için merciiyeti şahsi haletinden teşkilatlı bir kurum haline dönüştürmek imkanlarına sahibiz. Merci olan kimsenin evi de mercilerin sırayla içinde yaşadığı sabit bir ev olmalıdır. O ev mercinin ölümünden sonra miras olarak kimseye intikal etmemeli, herhangi bir kimsenin istifade edeceği bir şey olmamalıdır. Bu gelecek nesiller için bırakılacak bir şeydir.

Şehit Sadr, şehadete eriştiğinde Al-i Mamekani hanedanının evinde kalıyordu. Bu evi de kendisine Hz. Ayetullah Şeyh Muhiyiddin Mamekani (Allah onu korusun) vermişti. Evi iki bölümden oluşuyordu. Bir bölümü ailesinin oturduğu yer, bir bölümü de Al-i Mamekani ailesinin, aile mezarlığıydı. Şeyh Mamekani, güya Şehit Sadr'ın "bu evi, bir miktar parayla kiraladım" dediği söylentisini haber aldı.. Oysa Şehit Sadr böyle bir şey dememişti. Bu yüzden Şehit Sadr, Şeyh Mamekani için kaleme aldığı bir mektubunda şöyle yazmıştır: "Son dönemde aldığım haber beni çok üzdü. Güya ben bu evi falan miktar parayla kiraladığımı söylemişim.

Bu sözleriyle o temiz kalbi incittiler. O kalp ki dünya ayakları altında olduğu bir zamanda bile bir gün dahi olsun maneviyat, yüce duygular, ilim ve yücelik dışında hiç bir şeye değer vermemişti.

Allah da biliyor ya sizlere nakledilen hiç bir şeyi ben söylemiş değilim. Aslında olay tam tersinedir.

Çünkü benimle bu özel konuları konuşan kimseler yakınlarımdan başkası olamaz. Oysa ben özel kimselerle bu konuda çok konuştum ve sizin lütfünüz ve fedakarlığınız karşısında derin duygularımı defalarca dile getirerek şöyle dedim: "Bizim bu evde çok kalmamızın sebebi, bu evde sükunet etmeye olan ihtiyacımızdan değildir. Bu evin bereket ve maneviyatındandır. Bu evin toprağında yatan kimsenin değerini taktir etmek mümkün değildir." Son olarak da kuzenim Seyyid Rıza ile yaptığım konuşmada sizin lütuflarınızdan bir bölümünü dile getirdim ve şöyle dedim: "Bu kardeşim, Şeyh Mamekani (Allah onu korusun) beni kiracı saymıyor. Bu diğer kardeşçe yaptığı ihsanlarının yanı sıra bana yaptığı bir ihsandır."

Şehit Sadr bu mektubu şehadetlerinden yaklaşık iki yıl önce, yani 1970 yılında yazdı. İşte Şehit Sadr, böylece ya kiracı idi, yada kendi malı olmayan, hayır sahibi birinin evinde oturuyordu.

Allah-u Teala'nın hoşnutluğu ebedi yurtta onun üzerine olsun.

7- Şehit Sadr'ın muhasara altına alındığı ilk ayda zalim devlet, Şehit Sadr'ın evine yiyecek girişini yasakladı ve ev halkını rahatça öldürmek için, elektrik, su ve telefonlarını kesti.

Şehit Sadr çok zor şartlar altında yaşıyordu. Ben kütüphanede onunla birlikte oturmuştum. Açlığın etkileri yüzünden okunuyordu. Çehresi solmuş, tüm yüzünü hüznün kaplamıştı. Benimle konuştuğu bir anda önümüzden bir çocuğu geçti. Şehit Sadr çocuğu için çok üzüldü ve gözlerinden yaşlar dökülerek şöyle buyurdu: "Çok geçmeden bunlar da benim yüzümden açlıktan ölecekler." Keşke düşmanlar sadece beni tutuklasalardı ve bunları serbest bıraksalardı."

Evinde olan tüm yiyecekler bitti ve biz de büyük bir sıkıntı içindeydik. Çektiğimiz sıkıntıları sadece Allah biliyordu. Sadece bir parça kurumuş ekmek vardı. Eşi o kurumuş ekmekten Irak'ta bilinen bir yemek yapmaya çalıştı. Şehit Sadr onu yemeye başladı ve şöyle buyurdu: "Bu ömrüm boyunca tattığım en lezzetli yemektir. Çünkü bu Allah yolundadır."

8- Herkesin Şehit Sadr'a bir ev almak için teklif sunduğu bir zamanda, o bütün teklifleri reddederek kendisi ve öğrencileri için mezar almaya çalışıyordu. O ömrünün son zamanlarında Hz. Ali'nin (a.s) mezarına yakın bir yerde, her türlü şüpheden uzak bir toprak parçası almak istiyor ve orayı mezarlık yapmayı arzuluyordu. Hüccet'ül İslam Seyyid Muhammed Hatip bu iş için bir yer aramaya koyuldu. Şehit Sadr öğrencileriyle bir yere gömülmeyi arzuluyordu.

Defalarca bu mezarlığa kendisinin,

erkek çocuklarının ve öğrencilerinin gömüleceğini dile getiriyordu. Bu iş için bir miktar para toplamıştı. Eğer Recep ve sonraki aylarda ortaya çıkan olaylar, ambargo ve tutuklama işleri ortaya çıkmasaydı bu işi pratiğe dökecekti. Bütün bunlar Şehit Sadr'ın zühdünü ve dünyadan yüz çevirişini göstermektedir. Şehit Sadr, maddi hayatın nimetlerin en küçüğünden bile uzak durmaya çalışıyordu. Şehit Sadr elbette bu haletiyle merciyetin temizliğini, mukaddesatını

korumak ve İslam'a hizmet etmek istiyordu.

Şehit Sadr'ın İbadeti ve Allah'a Kamil Teveccühü

Şehit Sadr'ın hayatındaki güzel yönlerden biri de ibadi boyutudur. Şehit Sadr'ın bu açıdan da niceliğe değil, niteliğe teveccüh ettiğini söylersek, hiç kimse garip bulmamalıdır. O farz ve önemli nafîle ibadetlerle iktifa ediyordu.

Şehit Sadr'ın ibadetini üstün kılan en önemli husus, Allah'tan başka her şeyden kopması, Allah'a tümüyle teveccüh etmesi, ihlas ve huşu içinde oluşuydu. Nitekim Allah-u Teala şöyle buyurmuştur: "Namazında huşu içinde olan müminler kurtuluşa ermişlerdir" Şehit Sadr, Allah'tan gayri her şeyden kopmadıkça ibadetle meşgul olmuyor,

bu huzu ve huşusunu saklıyor, gizlice ibadet ediyor, en yakınları bile bu gerçekleri bilmiyordu.

Şaşılabilecek bir şey de Şehit Sadr gibi bir insanın bütün sorunlara ve hayatın müşkülâtlarına rağmen, her gün ömrü boyunca en azından günde üç defa, bu sorunlardan ve sıkıntılardan ayrılıp Allah'tan gayri her şeyden kopması ve kamil bir huşu içinde bulunmasıydı. Bu gerçekten de çok zor bir şeydir. Tarih boyunca çok nadir insanlar bu makama kadar yücelebilmişlerdir.

Ben de Şehit Sadr'ın bu haletinden habersizdim. Ortaya çıkan bir takım olaylar, dikkatimi çekti ve Şehit Sadr'ın bu boyutunu merak etmeme sebep oldu. Olayı biraz araştırınca da bu gerçekle karşı karşıya kaldım.

Bu olayı ilk defa alimlerden ve müminlerden bir çoğunun Şehit Sadr'dan Şuşterililer'in Hüseyinîyesi'nde Cemaat imamı olmasını istedikleri zaman farkettilim. Bazı görüş sahipleri ve Merhum Ayetullah Hacı Murtaza Al-i Yasin ise bu işi zaruri görüyordu. Zira onlara göre cemaat imamı olması, devletin baskıları ve saldırıları karşısında kendisine bir dokunulmazlık kazandıracaktı. Şehit Sadr'ın dini ve içtimai şahsiyetini ispat etmiş olacaktı ve böylece devlet onunla mücadele etmenin çok zor olduğunu anlayacaktı.

Ama Şehit Sadr, kendisine bu fikirler bildirilince bunu asla kabul etmedi. Ben Şehit Sadr'ın neden kabul etmediğini anlayamadım. Ben cemaat imamlığı işinin de Şehit Sadr'ın omuzlarına yüklenilen, fazladan bir iş olduğunu sanıyordum. Dolayısıyla Şehit Sadr'ın günlük ağır işlerinin

yanı sıra, bu işin de çok ağır geleceğini düşünüyordum.

Ayrıca cemaat namazı, günlük ve sürekli bir sorumluluk isteyen bir işti. Elbette daha sonra dayısı Merhum Şeyh Murtaza Al-i Yasin ısrar etti ve imameti kabul etmesini istedi. Şehit Sadr, kabul etmek zorunda kaldı ve neticede öğlen ve ikindi namazını Şuşterililer Hüseyinîyesi'nde cemaatle kıldırmaya başladı. Bu imametlik döneminden önce bir gün Şehit Sadr'ın Lübnan'dan bir çok misafirinin geleceği söylendi.

Öğlen namazının hemen ardından bu misafirlerin gelmesi bekleniyordu. Şehit Sadr namaz kıldığı yerde oturmuştu. Ben ona misafirlerin geldiğini haber verdim. Şehit Sadr bana, onları alıp odasına gelmemi isteyerek ayağa kalktı. Şehit Sadr odasında sürekli oturduğu yerde misafirleri karşılamak için beklerken bir kaç dakika sonra, misafirlerle birlikte odasına vardık. Şehit Sadr'ın namaza durduğunu gördüm. Allah'tan gayri her şeyden kopmuş, çok ilginç bir huşu içine girmişti.

Adeta hiç kimseye görüşme sözü vermemiş gibiydi. Ben daha önce de namazımı evinde, onun arkasında cemaatle kılma fırsatını arıyordum. Şehit Sadr, bir çok defasında musallada oturuyor ve ben de arkasında duruyordum. Bazen namaz vakti olduğu, hatta yarım saat geçtiği halde, Şehit Sadr öylece oturuyor, başını önüne eğiyor ve sürekli düşünüyordu.

Ardından ayağa kalkıyor ve namaz kılıyordu. İşte bütün bu ilginç şeyler sebebiyle Şehit Sadr'a bu haletin sebebini sordum. O bana şöyle buyurdu: "Ben çocukluk çağında Allah'a yemin ettim ki kalp huzuru ve tam bir teveccühüm olmadıkça namaz kılmayacağım. Neticede bazen zihnimdeki diğer fikirlerden uzaklaşmak için beklemek zorundayım. Sefa ve Allah'tan gayrisinden kopma haleti ortaya çıktığı zaman namaz kılmaya kalkıyorum."

Elbette bu haleti onun namazına özgü bir durum değildi. Şehit Sadr, diğer ibadetlerinde de böyleydi. Gözaltı ve muhasara altında bulunduğu yıllarda da, Ramazan geceleri ve gündüzleri, Kur'an'ı büyük bir hüznle, gözyaşlarıyla okuyordu. İnsan onun sesini duyunca, huşu içine dalıyor, adeta ruhu göklere yükseliyordu. Şehit Sadr çok ilginç bir ruh haleti içindeydi. Kur'an okurken her şeyden kopuyor, Kur'an'ın manalarında adeta eriyordu. Kalem bu maneviyat dolu ilginç sahneleri ifade edebilmekten acizdir.

Sürekli hafızamda kalan bu konuyla ilgili ilginç sahnelerden biri de İran İslam devriminden önce yaptığımız Umre yolculuğumuzda gerçekleşmişti. Şehit Sadr Mescid'ul-Haram'a gitti, öğle ve ikinci namazını kıldı, sonra öğle yemeğini yemek için otele geri döndü. Ardından yeniden saat iki buçuk civarlarında Mescid'ul-Haram'a gitti. Sıcaklık dolayısıyla bu saatlerde, kalabalık azdı.

Mescid'ul-Haram'ın yerleri de şu an mevcut mermerlerden başka normal mermerlerden döşenmişti ve sıcaklıktan dolayı hiç kimse, bu zamanda tavaf edemiyordu.

Bu saatlerde Şehit Sadr, yalın ayak Mescid'ul-Haram'a gidiyor, ben de tavaf için onunla birlikte bulunuyordum. Ama Allah'a yemin olsun ki hatta bir defa bile tavafımı tamamlayamadım. Tavafımı yarıda kesip gölgeye kaçtım ve sıcaktan ayaklarımın altına şiştiği zannettim. O saatte sadece ayakkabılarla tavaf ediyordum. Şehit Sadr'ın bu haletine şaşırılmışım. O tavaf ediyor ve namaz kılıyordu. Adeta normal bir hava içinde tavafta bulunuyordu. Bir gün Mescid'ul-Haram'dan döndükten sonra onun bu ilginç tahammül gücünü sorunca bana şöyle buyurdu: "Mescid'ul-Haram'da olduğum müddetçe, sıcaklık nedir bilmiyorum,

otele döndükten sonra ayaklarımda bir acı hissediyorum."

İşte bu halet, Allah'tan tümüyle kopma dışında başka bir şeyle hasıl olamaz. Çünkü o normal şartlarda, sıcaklıktan dolayı acı çekiyordu. Yine Medine'de Şehit Sadr ile birlikte İmamların (a.s) kabrini ziyaret etmek için Baki mezarlığına gittik. Şehit Sadr Baki mezarlığında vardığımızda yalın ayak, büyük bir huşu ve huzu içinde içeri girdi.

Tahir ecdadına yakınlaştı. Ziyaret etmeye başladı. Adeta imamları kendi karşısında hazır hissediyordu, onları görüyor ve onlar da kendisini görüyor gibiydi. Gözlerinden aralıksız yaşlar dökülüyordu. Ehl-i Beyt'in (a.s) velayeti ve muhabbeti sebebiyle eşsiz bir sahnede başka bir aleme uçmuş gibiydi. ---(21)

Şehit Sadr'ın (kuddise sırruhu)Kerametlerinden Bir Bölüm

a- Şehit Sadr'ın nefsanî sefasının çok güzel etkileri vardı ve bu Allah'tan gayri her şeyden kopma haleti bazı kerametlerinin ortaya çıkmasına sebep oluyordu. Bu kerametlerden bazıları

şunlardı: Şehit Sadr, ziyarette bulunmak için İmam Ali'nin (a.s) haremine vardı. Şehit Sadr'ın önünde Harem-i Şerif'in hizmetçilerinden biri durmuştu.

Şehit Sadr'dan haberi yoktu. Şehit Sadr ziyarete başladı ve şöyle dedi: "Esselam-u Aleyke Ya Emir'ul Müminin" (Selam olsun sana ey Müminlerin Emiri!) Haremin hizmetçisi aniden onu gördü ve şöyle dedi: "Efendim, giriniz! Allah'a yemin olsun ki İmam'dan "Oğlum gir!" diye buyurduğunu işittim. Oysa ben sizin burada olduğunuzu bilmiyordum.

"b- Kerene ahalisinden biri Basra'da Ehl-i Beyt'in sevgi ve velayetinin taraftarı olmakla tanınıyordu. Herkes onun doğru söylediğine tanıklık ederdi. Bu şahıs bizzat Şehit Sadr'a bir kerametini naklederek şöyle demişti: "Karnım tarafından bir rahatsızlık içindeydim. Bağdat'taki Medinet'ut Tıp hastanesinde doktorlar beni muayene etti ve benim ameliyat olmam gerektiğini söylediler. Ben korktum ve mübarek kubbesini Medinet'ut Tıp hastanesinden gördüğüm

İmam Musa b. Cafer'e (a.s) tevessül ettim ve bu hastalıktan kurtulmam için kendisinden yardım istedim. O gece, rüyamda İmam Musa b. Cafer'i (a.s) gördüm ve ona hastalığımın şifası için tevessül ettim. İmam bana şöyle buyurdu: "Muhammed Bakır Sadr'ın yanına git, o seni tedavi edecektir." Ben başka bir yere gittim. Orada sizi gördüm. İmam'ın emrini size aktardım, siz de benim karnımı yardımınız, içinden bir ur veya taş (şüphe benden kaynaklanmıştır) çıkardınız,

sonra oraya elinizi sürerek "Artık hastalığından şifa buldunuz." Diye buyurdunuz. Ben de uykudan uyandım. Artık hiç bir hastalığım kalmamıştı. Doktorlar bu olayın karşısında şaşkınlığa düştüler." Bu şahıs gördüğü rüyadan önce doktorların çektiği filimleri ve kendi sözünü ispatlayan tahlillerini de beraberinde getirmişti."

c- Bana göre Şehit Sadr'ın en önemli kerameti bizzat kendi gördüğüm olaydı. Aklın bir sonuca ulaşmasının çok zor olduğu ağır şartlarda Şehit Sadr'ın bir an, doğru ve uygun yolu bulduğunu defalarca gördüm. O bana şöyle diyordu: "Böylesi durumlarda benim için bir aydınlık ve açıklık haleti ortaya çıkmaktadır."

Elbette emanetdarlık bana bu hatıraları daha detaylı ve dikkatli anlatmama izin vermiyor. Çünkü bu başkalarının benim nezdindeki emanetleridir. Ama bizzat kendi gördüğüm şeyi kısaca

anlatmakta bir mahzur görmüyorum.

Şehit Sadr (kuddise sırruhu) çok önemli işlerinde meşveret ederdi, güvendiği görüş sahiplerini çağırır, çok önemli olayları onlarla masaya yatırır. Çoğunluğun görüşüne kendi inançlarına aykırı olsa dahi muhalefet etmezdi. Hatırladığım kadarıyla yaklaşık olarak, mübarek ömrünün son yıllarında güvendiği kimseleri çağırdı ve bir araya toplandılar.

Daha sonra adını da zikrettiği mercilerden birini teyit ettiğini büyük bir içtenlikle ilan etti. O dönemde o mercinin teyidi hususunda açık deliller yoktu. Bu yüzden orada bulunanların çoğu bu düşünce karşısında olumsuz tavır takındılar. Ama şehit Sadr bu konuda olumlu düşünüyordu. Buna rağmen ona muhalefet etmedi.

Ben başka bir zaman ona bu olayın sebebini sordum. Bana şöyle buyurdu: "Ben, takındığım tavrın doğruluğunu, seni görür gibi görüyorum. Olay, benim için güneş gibi apaçık ortadadır. İşte bu halet beni o mercinin teyit etmeye davet etti." Günler geçti ve Allah bu mercinin yıldızının İslam'ın gökyüzünde parlamasını irade etti. O zaman Şehit Sadr bana şöyle buyurdu: "Görüşümün doğruluğuna şimdi yakın ettin mi?"

Müminun suresi, 1 ve 2. ayetler

(21)-Bu yolculukta Irak devleti, kadın ve erkek bir çok ajanlarını da Şehit Sadr'ı kontrol etmek için seferber etmişti. Bunlar Bağdat havaalanında bizimle hareket ettiler. Uçakta ve her yerde bizimle birlikte idiler. Onları tanımak için fazla bir çaba göstermeye gerek yoktu. Onlar işleriyle ve sorularıyla ilk günden itibaren kendi

kimliklerini ortaya koymuşlardı. O zaman Irak devleti çok endişe taşıyordu. Çünkü Şehit Sadr'ın Hicaz'dan Lübnan'a gideceğini sanıyordu. Bunun sebebi ise Otel müdüriyetine emanet olarak bıraktığımız pasaportlarımızı bankada bir miktar para bozdurmak için geri almamızdı. Onlar bu

işin Hicaz'dan Lübnan'a kaçılımızın ön hazırlığı olduğunu sanmışlardı.

Sonra Bağdat'la görüştüler, ardından Feluce halkından olan zalim ve vahşi bir cinayetkar diye bilinen Feysel adında beşinci şube müdürlüğü yardımcısı oraya geldi ve bizzat Şehit Sadr Bağdat havaalanına gelinceye kadar onu kontrol etti.

Taşlanmış şeytanın şerrinden bilen ve duyan Allah'a sığınırım.

Rahman ve rahim olan Allah'ın adıyla
Hamd alemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. Salat ve selam peygamberlerin ve resullerin en şerafetlisi, elçilerin ve Allah'a yakınlaştırılmış kimselerin sonuncusu, alemlerin ilahı Allah'ın habibi Ebi'l Kasım Muhammed Mustafa'ya ve temiz, pak, masum ve yücelik sahibi Ehl-i Beyt'ine özellikle de Peygamber'in amcasının oğlu, vasisi,

kendisinden sonraki halifesi, alnı nurlu kimselerin önderi, muttakilerin imamı, dininin Ya'sub'u, ve bütün yaratıklar üzerinde Allah'ın hücceti olan Müminlerin Emiri Ali bin Ebi Talib'e olsun. Allah'ın laneti ise şu andan kıyamet gününe dek bütün düşmanlarının üzerine olsun.

Büyük bir grup alim, bilgin, düşünür, yüce ve insan terbiye eden Müminlerin Emiri Hz. Ali'nin (a.s) ekolünün takipçi ve aşıklarının katıldığı ve dünya Aleviler topluluğundan oluşan Altıncı Uluslararası Ehl-i Beyt Kurultayı, bir anlamda tarihin bu büyük ilahi şahsiyetinin ve yüce insani değer ve kemaller örneğinin aşıklarının bir araya gelip aynı düşünce, yürek ve dil birliği içinde, o hakkın tam boy aynası olan Hz. Ali'nin (a.s) hayatının altın kitabının başka bir sayfasını daha okumak ve düşünmek için uygun bir fırsattır diye düşünüyorum.

Şimdi sözün başlangıcında, Ehl-i Beyt'in (a.s) adıyla bereketlenen bu mukaddes ve ruhani oturuma katılmayı kendim için çok büyük bir övünç kaynağı kabul ettiğimi ve tüm katılımcılara ve emeği geçenlere bu kıvancı elde etmeyi büyük bir tevazu içinde kutladığımı belirtmek isterim.

Ayrıca bu kurultayı düzenlemede emeği geçenlere, özellikle de Uluslararası Ehl-i Beyt (a.s) Vakfı'nın genel sekreteri olan değerli kardeşim Fermani Altun Bey'e taktir ve teşekkür etmeyi bir borç biliyor ve bu toplantının hedeflerinin gerçekleşmesi yolunda kendisine başarılar diliyorum.

Gerçekten de bu Ehl-i Beyt aşıkları toplantısında bir söz söylenecekse bu müminlerin Emiri Ali'nin (a.s) mübarek adından ve zikrinden başka bir söz olamaz. Zira bütün bu aşıkları burada onun adı ve yadıyla bir araya gelmişlerdir. Her şeyden önce sizlere Allah Resulü Hz.Muhammed Mustafa'nın buyurduğu gibi bu toplantının da ilahi meleklerin huzuruyla süslendiğini müjdelemek isterim. Nitekim Peygamber (s.a.a) şöyle buyurmuştur:

"Ali bin Ebi Talib'in (a.s) faziletlerini anmak için bir araya gelen her topluluğa mutlaka gökten ilahi melekler inmiş ve onları çepeçevre sarmışlardır." O halde bu toplantıya katılmanın değerini bilelim, kendimizi yarin mukaddes dergahında görelim ve ondan nasiplenelim. Sahi bizler gerçekten de bu dar bakış açımızla o yüce keramet ve insanlık şahikasına bakabilme

ve hakkında konuşabilme gücüne sahip miyiz? Ali (a.s) Allah Resulü'nün de buyurduğu gibi Allah ve peygamberinden başka hiç kimsenin tanıyamadığı yüce bir şahsiyettir. Her kim onun hakkında konuşmak isterse şüphesiz acizliğini ve zayıflığını itiraf etmiş, azamet eşiğinde alnını aşındırmıştır. Bütün bunlara rağmen dost ve düşman herkes ondan söz etmeye çalışmış ve onu övmüşlerdir.

Nitekim Ehl-i Sünnetin büyük müfessiri Zemahşeri de acziyet itirafında bulunarak şöyle demiştir: "Düşmanlarının faziletlerini kin ve haset yüzünden inkar ettiği, dostlarının ise korkudan faziletlerini gizlediği kimse hakkında ben ne diyeyim! Ama bu arada onun faziletleri o kadar nurludur ki doğu ve batıyı bu nuruyla aydınlatmıştır." O halde sözümüzü burada keselim zira akıl ve anlayışımız onu derk etme ve tanıma gücüne sahip bile değildir. Dilimiz onu nitelendirmekten ve ifade etmekten acizdir.

Sevgili dostlar! Müminlerin Emiri Ali'nin (a.s) en belirgin özelliklerinden biri insani yüceliklere ve faziletlere teveccüh etmektir. Hz.Ali (a.s) ilahi sünnet ve hükümlerin gerçek anlamda icrası için fazla bir fırsat bulamamış ve kısa süren zahiri hükümeti boyunca da sayısız bir çok sorunlar ve

problemlerle mücadele etmek zorunda kalmıştır. Ama bu kısa dönemde bile insani değerlere ve yüceliklerine değer veren adil ve ideal bir toplum ve devlet biçimi hususunda genel bir portre çizebilmiş

ve bunu en kamil şekliyle insanlığa sunabilmiştir. Hz. Ali (a.s) Hayatı boyunca bir çok sorunlarla karşı karşıya kalmıştır. Ama buna rağmen gerek eşsiz ferdi seyr-u süluku ile ve gerekse de layık insanları terbiye ederek ideal bir toplum oluşturmaya çalışmıştır. İmam Ali'nin bakış açısı (a.s) ve insanın ferdi boyutları mülahazasıyla denilebilir

ki insanlar zatı gereği heva ve hevesinin ve şehvetlerinin kulu değildir. İnsanlar sadece lezzet peşinde koşma ve mutluluğa ulaşma gayesi içinde değildir. İnsanlar bu maddi hayatlarında yüce hedeflere ve manevi kemallere sahip varlıklardır. Bu kemal ve yüceliklere ulaşmak için de büyük bir çaba ve gayret göstermelidir. Ali (a.s) bu yolda gösterdiği çaba ve gayesiyle Ehl-i Beyt ekolünün genel bir portresini ortaya koymuş ve insanlığa takdim edebilmiştir.

Hz. Ali (a.s.) bir sözünde şöyle buyurmuştur:

"Nefsini yüce kılan kimse, nefsinin Allah'a isyan etmekle değersiz kılmaz."

İmam Ali (a.s) hakeza şöyle buyurmuştur:

"Her kim nefsinin yüce tutarsa dünyevi şehvet ve istekler gözünde değersiz kalır."

İmam Ali (a.s) açısından insanların en yücesi, onların en çok sakınanıdır. Bu insan toplumsal bir manivela olarak kendi toplumunda ıslah ve fesat ortamını meydana getirmektedir. Zira eğer insanlar ilahi adaba bağlı kalır, takvayı göz nuru edinir ve şehvetlerden uzak duracak olursa toplum da salah ve doğru yol geri döner.

Siyasal ve toplumsal açıdan da insanların bir takım özel hususiyetleri vardır. İnsanın karşılıklı sahip olduğu dindaş ve vatandaş ilişkisi, imam ve ümmet ilişkisi olarak adlandırılan yöneticiler ve yönetilenler ilişkisi, ümmetin imamlarla olan ilişkisi, kısacası toplumsal ilişkileri tümüyle insani değerleri ve yücelikleri

koruma çerçevesinde gerçekleşmelidir. Müminlerin Emiri'nin (a.s) en büyük endişelerinden biri

de insanlar karşısında ahlaki değerlere riayet etmek endişesiydi. Ali (a.s) açısından insanlar toplumsal ve siyasal hukuk açısından eşittir. Hz. Ali (a.s) Malik Eşter'e yazdığı meşhur mektubunda şöyle buyurmaktadır:

"Halkına merhametle muamele etmeyi kalbine şiar, onları sevip, lütfetmeyi kendine huy edin. Onlara karşı yiyeceklerini ganimet bilen yırtıcı bir canavar gibi olma. Çünkü, onlar iki sınıftır: Bir kısmı, dinde kardeşindir, bir kısmı ise yaratılıştan senin eşindir."

İmam Ali (a.s) bu mektupta Malik Eşter'e bütün insanlara aynı gözle bakmasını, haklarını merhamet ve utufet içinde eda etmesini öğüt vermektedir. Zira insanlar yöneticilerin dinine tabi

olsun veya olmasın riayet edilmesi gereken bir takım haklara sahiptir. Önemli olan bir hususta şudur ki bu takva sahiplerinin mevlası Ali (a.s), bu haklara diğer boyutlardan kopuk bir şekilde teveccüh etmemiş onu koruma hususunda yumuşaklığa ve güzel ahlaka riayet edilmesine vurgu yapmıştır. Nitekim zekat toplamak için göndermek istediği memurlarına şöyle buyurmuştur:

"Müslümanı korkutma, istemiyorsa topraklarına girme, onun malından Allah'ın hakkı dışında fazla bir şey alma, bir kabileye varınca evlerine gitmeden sularının başına git, sonra vakar ve sükunetle onlara doğru hareket et, yanlarına varınca da selam ver ve selam vermekte kusur etme."

Hakeza yine vergi toplayan memurlarına da başka bir konuşmasında şöyle buyurmuştur:

"Halkı incitmemesini, yalancı saymamasını, iftirada bulunmamasını, onların emiri olduğu bahanesiyle onlardan yüz çevirmemesini emrediyorum. Zira onlar kendisinin din kardeşleri ve Allah'ın hakkını almada yardımcılarıdır."

Hz. Ali (a.s) Mısır valiliğine tayin ettiği Muhammed bin Ebubekir'e yazdığı bir mektubunda ise şöyle buyurmuştur:

"Onlara karşı mütevazi ol, yumuşak davran, güler yüzle muamele et. Bakışta da, görüşte de bir tut onları. Böylece büyükler kendilerine meylettiğini düşünüp onlar adına zulmetmeni

istememesinler, zayıflar da adaletinden ümitsizliğe düşmesinler."

Müminlerin Emiri'nin başka bir endişesi ise toplumsal adaleti uygulamak ve yüceliklerine riayet ederek toplumdaki zayıfların elinden tutmak endişesidir. Hz. Ali (a.s) pratik hayatında toplumsal adaleti ve kamuoyu servetinin eşit dağılımını, göz önünde bulundurmıştır. Bunu toplumsal refahı gerçekleştirmede toplumun zayıf sınıfının sorunlarına önem vermeyi,

böylece fakirliğin ortadan kalkmasını ve genel haklardaki eşitliğe riayet edilmesini önemli bir faktör olarak göz önünde bulundurmıştır. Nitekim toplumdaki zayıfların kötü ekonomik şartların ortadan kalkması, toplumun güçlü kesiminin katkıda bulunmasını bir farz olarak kabul etmiş ve şöyle buyurmuştur:

"Sana düşen, üzerinde düşünmem için bana görüşünü söylemendir; görüşüne karşı çıkarsam bana itaat etmen gerekir."

Hz Ali (a.s) Malik Eşter'e yazdığı bir mektubunda ise şöyle buyurmuştur: "Allah için, Allah için, hilesi düzeni olmayan aşağı tabakayı gözet. Onlar yoksul, muhtaç, darlıktan bunalmış, dertlerle boğuşan, kazançtan aciz kişilerdir. İçlerinde dilenenler olduğu gibi, bir şey uman fakat, kimseden bir şey istemeyenler de vardır. Allah onlara bir hak tayin etmiş ve senden de ona riayet etmeni istemiştir. O halde onu korumaya çalış. Onlara beytülmalinden bir pay ayır ve her şehirde İslam'a (devlete)

ait arazilerin gelirlerinden de bir pay ver. Zira o şehre uzak olanların da, yakın olan kimseler gibi hakkı vardır. Senden uzak ve yakın herkesin hakkına riayet etmen istenmiştir. Gurur ve şımarıklık seni onlardan gafil kılmasın. Zira önemli işlerle meşgul olman, küçük sayılan işlere bakmana mazeret olamaz. Böyle bir özür kabul de edilemez. Önemli saydığın işlere dalman, sana onları unutturup yüz çevirtmesin."

Zayıfların elinden tutmak ve adalete yaygın bir şekilde riayet etmek sadece Müslümanlarla sınırlı değildi. Müminlerin Emirinin bakışçısından hükümetinin sınırları içerisinde yaşayan herkes kamuoyuna ait kaynaklardan eşit şekilde faydalanmalı, toplumsal hakları eşit bir şekilde ödenmeliydi. İster Müslüman olsun ister olmasın hiç fark etmezdi. Şam askerlerinin Ali'nin (a.s)

hükümetinin sınır boylarına acı saldırı olayı, bir Yahudi kadının ayağındaki halhalının yağmalanması

ve İmam Ali'nin (a.s) buna karşı gösterdiği tepki herkesçe bilinmektedir. Nitekim rivayetlerde de yer aldığı üzere bir gün Müminlerin Emiri Ali (a.s) ashabının arasında oturmuşken gözleri görmeyen yaşlı bir kadın oradan geçmiş, Müminlerin Emiri de onun halini sormuştur. Kendisine "yaşlılık sebebiyle işten güçten düşmüş Hristiyan bir kadın olduğunu" söylediklerinde ise Müminlerin Emiri şöyle buyurmuştur: "Yaşlanıp aciz düşünceye kadar onu kullandınız yaşlandığı zaman ise onu mahrum kıldınız öyle mi? Ona beytûlmalden infakta bulununuz."

Müminlerin Emiri'nin kamuya ait servet ve mallarına kendi lehine el koyan, onda zalim bir şekilde tasarrufta bulunan kimselere karşı gösterdiği adaletli tutumu da gerçekten örnek bir davranıştır. İmam (a.s) o malları korumak ve toplumun ekonomik durumunu iyileştirmek amacıyla kullanmak için asla dostlarının ve memurlarının hatasını görmezlikten gelmiyor ve onlara şiddetle karşı çıkıyordu. Nitekim Müslümanların beytûlmalini yağmaladığını duyduğu valilerinden birine yazmış olduğu bir mektubunda şöyle buyurmuştur:

"Allah'tan kork ve onlara mallarını geri ver! Eğer böyle yapmazsan ve Allah da bana imkan verirse, seni öyle cezalandıracağım ki, Allah bu konuda beni mazur görecektir. Vurduğumda cehennemden başka yere gitmeyen kimseleri öldürdüğüm kılıcımla seni vuracağım. Vallahi, senin yaptığını Hasan ile Hüseyin bile yapsaydı, onlar için nezdimde ne an-laşma veya uyuşma olur, ne de onlardan hakkı alıncaya, zulümlerini uzaklaştırmaya kadar gücüm olduğu halde benden kurtulabilirlerdi!

Veya başka bir yerde hata işleyen valilerine hitaben şöyle buyurmuştur: Allah'a doğru söyleyen biri olarak yemin ederim ki Müslümanların ganimetlerine az veya çok hıyanet ettiğini öğrenirsem, sana öyle şiddetli davranırım ki malın azalır, yükün ağırlaşır (fakirleşirsin), hakir ve zayıf hale düşersin.

İmam (a.s) devlet yöneticilerinin normal yaşam biçiminde toplumun en düşük kesimi ile uyum içinde olmasını salih toplumun nişanelerinden biri olarak saymış hem kendisine ve hem de diğerlerine sürekli olarak elinin altındaki kimselerle birlikte yaşamayı ve aynı renge bürünmeyi tavsiye etmiştir. Fakirlerin ve yoksulların çağırılmadığı her türlü sofraya oturmaktan çekinmeyen Basra valilerinden olan Osman bin Huneyf'e hitaben yazdığı meşhur bir mektubunda şöyle buyurmuştur:

...Ey İbn-i Huneyf! Basra eşrafından birinin seni ziyafete çağırdığını, oraya koşarak gittiğini, çeşit çeşit yemeklerin, kocaman kocaman kaselerin sana sunulduğunu öğrendim. Oysa yoksulların (çağrıl-mayıp) kovulduğu, zenginlerin davet edildiği bir davete icabet edeceğini sanmıyordum. Çiğnediğin lokmaya bir bak; (helal-haram açısından) şüpheli olursa onu ağzından at; tam anlamıyla pak olduğunu bilersen birazcık ye...

Daha sonra ise şöyle buyurmuştur:

"Eğer isteseydim balın safını, buğdayın halisini yemeye, ipek elbise giyinmeye yol bulabilirdim. Fakat heyhat! Hicaz'da veya Yemame'de bir ekmek bile bulamayan, tokluk, doyumluk denen şeye ulaşmayan nice yoksullar varken, nefsimin beni yenmesi, lezzetli yemekler yemeye götürmesi nasıl mümkün olabilir! Çevremde aç karınlar, susuzluktan yanmış

ciğerler varken geceyi nasıl tok olarak geçirebilirim!

Bana, "Müminlerin Emiri" denildikten sonra zamanın zorluklarında onlara ortak olmamaya, sıkıntılı yaşayışlarında onlara örnek olmamaya razı olur muyum? Ben, temiz şeyleri yemekle meşgul olmak için yaratılmadım. Ben derdi/tasası yiyeceği olan bağlı veya işi gücü çöplükler arasında yiyecek aramak olan, sahibinin maksadından haberi bile bulunmayan bir hayvan değilim."

Mektubun sonunda ise Osman İbn-i Huneyf'e hitaben şöyle buyurmuştur:

"Allah'tan kork ey İbn-i Huneyf! Sahip olduğun ekmeğinle yetin. Bu, Cehennem ateşinden kurtul-man için sana yeter."

Müminlerin Emiri Hz. Ali'nin yetimler hususundaki özel ilgi ve titizliği de o yüce insanın belirgin özelliklerinden biridir. Nitekim bir rivayette de yer aldığı üzere Hz. Ali'nin ashabından biri şöyle

nakletmektedir: " Hz. Ali'yi yetimleri yanına çağırırken gördüm. Eliyle onlara bal yediriyordu. Öyle ki bazı ashabi, "Keşke ben de yetim olsaydım da Ali'nin (a.s) sevgisine mahzar olsaydım." Sevgili kardeşlerim! Biz bugün diğer günlerden daha çok keramet ve insanlığın yüce örneği olan takva sahiplerinin mevlası Ali'ye (a.s) muhtaç durumdayız. Hz. Ali'nin (a.s) şahsiyetinin çeşitli boyutları

ve ister sır dolu mazlumca yirmi beş yıllık sessizlik döneminde ve gerekse de kısa ama macera dolu zahiri hilafeti döneminde takındığı ve ortaya koyduğu insan terbiye etme yöntemi, alevi ekolünün gerçek takipçilerinin takip etmesi gereken en önemli görevlerinden biridir. Ali (a.s) bugünkü karanlık dünyada, hatta yaratılış tarihi boyunca sönmeyen nurlu bir meşale ve hakikati arayan kimseler için bir önder ve hidayet kılavuzudur. Onun sözleri bir nur fısıltısı halinde tarihin yanık bağrına akıp durmakta,

Muhammedi gerçek İslam öğretilerine susayan kimseleri ilahi öğretilerle doyurmaktadır. Nitekim kıyamet günü de susayan kimseleri Kevser suyu ile suvaracaktır. Bütün hadis ve tarih kitapları arasında Nehc'ul Belağa kitabı Kur'an-ı Kerim'den sonra alevi kültürünün en önemli ve sağlam canlı senedi ve hatta İslam kültürünün en önemli kaynağı sayılmaktadır. Hz. Ali'nin gerçek takipçileri ve aşıkları hayatın zorlukları karşısında bu nurani kitaba hayatın en yüce anayasası olarak bakmalı ve bu kitap hakkında derinleşmeye çalışmalıdır.

Bugün İslam ve Ehl-i Beyt ekolünün düşmanları İslam'ın zengin kültürünün temellerine ve özellikle de ismet ve taharet ehli olan Ehl-i Beyt'in yüce kültürüne karşı çok boyutlu ve geniş bir saldırıya girişmişlerdir. Maddi ve teknik donanımlara dayanarak Müslümanların dini ve kültürel kimliğine darbe vurmak üçüncü dünya ülkeleri arasında

konumunu sağlamlaştırmak ve ekonomik kaynaklarını kullanmak düşüncesindedir. Dolayısıyla da bizler Kur'an-ı Kerim'e ismet ve taharet Ehl-i Beyt'ine (a.s) özellikle de Müminlerin Emiri'nin Nehc'ul Belağa'sına sarılarak ve özellikle de genç nesli gerçek insani ve İslami değerlerden haberdar kılmak ve onları bu zalimane saldırılar karşısında korumakla yükümlüyüz.

Bu önemli hedefe ise sadece Müminlerin Emiri Ali (a.s) hayat tarihini tüm insanlar özellikle de

kendisini takip eden kimseler tarafından uygun bir örnek olarak örnek alındığı takdirde mümkündür.

Yüce alevi kültürü ve apaçık bir din olan İslam'ın yüce öğretileri esasınca kendimizi yetiştirmeli, nefsimizi temizlemeli, hayatın maddi cazibelerinden uzak durarak ilk adımı atmalı, dünya toplumlarını gelişim ve maslahatlarına doğru sevk etmeye çalışmalıyız. Ehl-i Beyt kültürünü bazı batılı bilginlerin İslam ve Ehl-i Bey hakkında yazdıkları gibi değil, olduğu gibi ve gerçek bir şekilde diğer millet ve topluluklara da tanıtmaya çalışmalıyız. Kur'an-ı Kerim ve Nehc'ul Belağa'dan sonra bir övünç kaynağı

olan Ehl-i Beyt takipçilerinin büyük kültür mirasını tanımak ve korumak da Ali'nin (a.s) yolunun takipçileri olan bizlerin önemli görevlerinden biridir. Bir çok büyük şahsiyetler tarafından "Yükselen Kur'an" diye ifade edilen Sahife-i Seccadiye'ye ve içinde sonsuz fazilet ve ilim okyanusunu barındıran birer büyük sermaye ve hazine konumundaki farklı dualara da aynı şekilde gerekli dikkat ve ilgi gösterilmelidir.

Ehl-i Beyt'in (as.) hayata geçirilmesi gereken emrettiği önemli hususlardan biri de İslam ümmetinin birliğine teveccüh etmek ve özellikle de Ehl-i Beyt takipçilerinin safları arasından birlik ve beraberlik oluşturmaktır. Benim inancıma göre bu veya benzeri toplantılar bu yolda atılan sağlam bir adım teşkil edebilir. Biz bu gibi oturularda

İslam dünyasının boğuştuğu problem ve sorunları özellikle de Ehl-i Beyt takipçilerinin sorunlarını incelemeli, doğru bir tanıma ve zamanın şartlarını algılamaya dayanarak günümüzün ı ışık hızıyla gerçekleştirdiği değişiklikleri incelemeli, dikkatle göz önünde bulundurmalı ve onlar için uygun cevaplar bulmalıyız.

Günümüz insanlığı sermaye ve teknolojinin insani faziletler üzerindeki hakimiyetinin esaretinde çırpınmakta tekamül ve iyileşmenin zirvesine ulaşma hayali ile nefsanî arzularının korkunç uçurumlarına yuvarlanmaktadır. Oldukça çekici ve aldatıcı olan insan hakları ve özgürlükleri sloganını artık duymayan kalmamıştır. Ama bunlar İslam ve Ehl-i Beyt düşmanlarının hakimiyetini güçlendirmekten ve egemenliğini meşrulaştırmaktan başka bir şey değildir. İçinde bulunduğumuz

gaflet dünyasında sömürgeciler arkasına propaganda araçlarından da istifade ederek mazlum Filistin halkının savunmasını terörizm ve Lübnan'ın güneyindeki İslami direnişin barış için bir tehlike ve mazlumlara için adalet dilmeyi ise bir kötülük olarak adlandırmaktadır. Öte yandan Filistin topraklarında Siyonistlerin işlediği cinayetlere göz yummakta öte yandan da ırkçı ve işgalci güçlerin demirden yumruğu karşısında sadece iman ve taş silahıyla direnen Filistinli genç yaşlı kadın çocuk herkesi öldürenleri özgürlük ve barış temsilcileri olarak adlandırmaktadır.

Bütün bu delillere dayanarak önemle vurgulamak isterim ki bugün insanlık mutlaka Ali'ye (a.) uymak zorundadır. Günümüz dünyasında yüce insani değerler olarak ısrarla ortaya sürülen değerlerin bundan 1400 yıl önce henüz değeri ve kıymeti alimlerce bile taktir edilemeyen bu ilahi şahsiyet tarafından bir slogan olarak değil, bir idare biçimi

olarak hayata geçirilmesi ve uygulamaya konulması biz müminlerin Emiri'nin takipçileri için büyük bir kıvançtır. Dolayısıyla da bu aynı zamanda din ve ahlakın siyaset ve devletten ayrı olduğunu iddia eden kimselerin düşüncesini boşa çıkarmaktadır. Devlet yöneticileri alevi öğretiler ışığında tarihin en iyi ve en adil yöneticileri olabilme şansına sahiptir.

Milletler ve halklar da Ali'nin (a.s) sözlerinden ve yolundan ve ekolünden istifade ederek en gelişmiş bir toplum haline gelebilir. İlim ahlak ve maneviyatı bir araya getirerek dünyayı Hz. Mehdi'nin (a.f) evrensel tek hak egemenliğini kabule hazırlayabilir.
O günün ümidiyle

Allah'ın selamı, rahmeti ve bereketi üzerinize olsun.

Bihar'ul Envar, c. 38 s. 196
Gurer'ul Hikem, 8770. hadis
Nehc'ul Belağa, 449. Hikmet
Nehc'ul Belağa 53. Mektup
Nehc'ul Belağa 25.mektup
Nehc'ul Belağa, 26. mektup
Nehc'ul Belağa, 27. mektup

Nehc'ul Belağa, 321. hikmet

Nehc'ul Belağa, 53. Mektup

Tehzib'ul Ahkam, c. 6, s. 292

Nehc'ul Belağa 41. mektup

Nehc'ul Belağa 20. mektup

Nehc'ul Belağa, 45. mektup
